

Buitengewoon grote teleurstelling

IN EEN RADIOGESPREK heeft de voorzitter van onze vereniging, de heer A. P. N. de Groot, zijn mening gegeven over de vorming van de niet-ambtelijke commissie, die de staatssecretaris moet adviseren over het eventueel verlenen van bevoegdheid aan onbevoegde genezers. Het gesprek werd uitgezonden in de rubriek Echo van de K.R.O. op 17 augustus j.l. De radioverslaggever herinnerde er eerst aan, dat de Vereniging tegen de Kwakzalvery reeds sedert 1881 bestaat. Hij vroeg daarna aan de heer De Groot:

— *Dokter, waarom zal er in de commissie geen vertegenwoordiger van uw vereniging zijn aangewezen?*

— De staatssecretaris heeft gemeend een afgevaardigde van onze vereniging niet te moeten toelaten omdat de vereniging tē positief tegen het verlenen van bevoegdheid is gekant.

— *Dokter, om welke bevoegdheid gaat het dan?*

— Zoals U weet heeft in Nederland alleen diegene, die het artsdiploma aan een Nederlandse universiteit heeft behaald, het recht om de geneeskunst uit te oefenen. Nu is het de bedoeling om na te gaan in hoeverre ook niet gestudeerden onder zekere voorwaarden een bepaalde bevoegdheid zou kunnen worden gegeven. Bijvoorbeeld magnetiseurs. Maar U zult wel kunnen begrijpen, dat de Vereniging tegen de Kwakzalvery, zolang niet positief vaststaat dat deze lieden goede resultaten kunnen aantonen, die wetenschappelijk zijn vastgesteld, hier beslist tegen moet zijn.

— *En vertegenwoordigers van die groepering zitten nu wel in die commissie?*

— Dat is nu juist onze buitengewoon grote teleurstelling. Bij schrijven van de staatssecretaris is ons medegedeeld, dat wij niet werden toegelaten, waardoor bij ons de mening is ontstaan, dat ook de voorstanders zouden worden geëlimineerd, aldus besloot de voorzitter van onze vereniging het radiogesprek.

Commissie onderzoekt vraagstuk van de onbevoegden

HET REEDS ENIGE tijd te verwachten plan om een commissie te vormen, die de staatssecretaris voor sociale zaken en volksgezondheid moet adviseren over het vraagstuk van het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst is thans uitgevoerd. De commissie is ingesteld en zij zal in oktober worden geïnstalleerd.

De Vereniging tegen de Kwakzalvery is van oordeel — het standpunt is in een hoofdartikel in ons januari-nummer uiteengezet — dat ook háár stem in deze commissie dient te worden gehoord. Men zal zich herinneren, dat het bestuur zich tot de staatssecretaris heeft gericht om hem dringend te verzoeken de vereniging daartoe in staat te stellen. Het is teleurstellend te ervaren, dat de staatssecretaris geen aanleiding heeft gevonden om een vertegenwoordiger van onze vereniging aan te wijzen.

Aan de thans ingestelde commissie is de vraag voorgelegd of onbevoegden op beperkte schaal geneeskundige raad en bijstand mogen verlenen en hoever zij hierin mogen gaan. Bovendien zal de commissie moeten nagaan of er een stelsel van voorschriften, sancties en controle kan worden ontworpen, waardoor wordt bereikt dat onbevoegden nalaten wat hun niet is toegestaan.

Ook zal moeten worden nagegaan aan welke voorschriften onbevoegden dienen te worden onderworpen ten aanzien van wat hun wèl is toegestaan.

DE RAADSHEER IN de Hoge Raad, mr. J. Pieters, is benoemd tot lid en voorzitter van de commissie. Tot leden zijn benoemd: mr. A. J. M. van Overveldt, advocaat-generaal bij het gerechtshof te 's Hertogenbosch, prof. mr. W. F. C. van Hattum, vice-precident van de rechtbank te 'sGravenhage.

Als vertegenwoordigers van de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst zijn benoemd dr. H. Festen te Oisterwijk, prof. dr. L. H. Jansen, hoogleraar in de dermatologie te Utrecht, mr. W. B. van der Mijn, secretaris van de Kon. Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst en dr. J. W. Wagenaar, oogarts te Utrecht.

Verder is benoemd als vertegenwoordiger van de Stichting inzake het vraagstuk van paranormale geneeskunst en haar maatschappelijke betekenis de heer J. G. Haas, arts te Utrecht;

als vertegenwoordiger van de Ned. Werkgroep van praktizerende genezers (N.W.P.) mr. G. E. Kruseman, advocaat en procureur te Amsterdam.

Tot adviserende leden zijn benoemd, als vertegenwoordigers van de minister van sociale zaken en volksgezondheid, prof. dr. P. Muntendam, adviseur van deze minister; als vertegenwoordiger van de minister van justitie mr. W. Duk, raadadviseur in algemene

dienst bij het ministerie van justitie; als vertegenwoordiger van de minister van onderwijs en wetenschappen dr. J. J. Brutel de la Rivière, adviseur van deze minister.

Als secretaris van de commissie treedt op mr. J. O. C. H. Moolenburgh, administrateur bij het directoraat-generaal van de volksgezondheid.

Maasbach geweed

DE EVANGELIST MAASBACH, befaamd geworden als gebedsgenezer, vooral na zijn aandeel in Jan Vrijmans veelbesproken film „Op de bodem van de hemel”, heeft in Suriname letterlijk de sterke arm van de wet gevoeld, vertelt Het Vrije Volk. Tegen de bedoelingen van de gouverneur in poogde Maasbach het vliegveld te verlaten. Maar het vliegtuig dat hem had gebracht, mocht niet zonder hem vertrekken. Twee potige politie-agenten zorgden er voor, dat de orders van de gouverneur werden uitgevoerd.

De heer Maasbach toonde zich, teruggekeerd van zijn reis, waarbij hij in de Verenigde Staten, in Hongkong, Indonesië en de Libanon samenkomsten hield, verontwaardigd over de gang van zaken in Suriname. Hij was er te meer verbaasd over, omdat hij iedere zondag in Paramaribo (waar de zendtijd wordt gekocht) per band voor de radio spreekt.

EEN STROOM VAN RECLAME - EN MAAR SLIKKEN

ONDER DE TITEL „Vleermuizensoep werd vitaminepil” had een medewerker van De Volkskrant een onderhoud met de voorzitter van onze vereniging. Wij laten het artikel hieronder volgen.

Lieden die beweren over bovennatuurlijke geneeskrachten te beschikken, kruidendokters en wonderdoeners worden al sinds 1881 met argusogen bespied door de Vereniging ter bestrijding van kwakzalverij. Over deze naam is, schrijft De Volkskrant verder, de afgelopen maanden in de gelederen van de vereniging het een en ander te doen geweest. Men vond hem te ouderwets en te negatief en ongetwijfeld roept het woord kwakzalverij het beeld op van mysterieuze figuren die met een glibberige kikkerpoot in de ene hand en een potje vleermuizensoep in de andere onder huiveringwekkend uilegekras trachten een grieplijder enige verlichting te brengen.

„Aan de kwakzalverij in onze tijd wordt al of niet bewust meegewerkt door bepaalde groepen intellectuelen. In deze groep zijn ook medici te vinden”, zegt de arts A. P. N. de Groot (70) uit Hilversum, voorzitter van de vereniging en een dergenen, die een duidelijker naam voor de vereniging wensen.

Hij voelt er weinig voor om door te gaan als inquisiteur van heksen en tovenaars. Daarvoor is de kwakzalverij tegenwoordig een te ernstige zaak geworden vindt dokter De Groot. „De onschadelijke huismiddeltjes van vroeger zijn vervangen door chemische middelen, die onschadelijk lijken maar het vaak niet zijn. In plaats van lindebloesemthee of een warm waterverband te gebruiken en als dat niet helpt de huisarts te consulteren, slikt men tegenwoordig allerlei pillen en poeders. Als het niet helpt dan maar weer een drankje proberen, waarvan in een advertentie wordt gezegd dat het bepaalde kwalen „echt geneest”. Na flink geslikt te hebben gaat de patiënt ten einde raad toch maar naar een arts en in veel gevallen is er dan groot kwaad geschied.”

„Zoals vroeger in kranten en tijdschriften advertenties stonden die allerlei „geheimmiddeltjes” aanprezen (die niets anders waren dan boerenbedriegertjes), wordt nu geleurd met allerlei medicamenten. Meestal ook bedriegertjes, maar niet altijd even onschadelijk als de ouderwetse huismiddeltjes. De grote farmaceutische concerns hebben alle belang bij 'n zo groot mogelijk afzetgebied. Zo laten ze een stroom van reclames los over de hoofden van de onwetende — dus braaf slikkende — Nederlanders. Grote familie-flacons met als snoepgoed verpakte vitaminepillen worden als uiterst praktisch en voordelig voorgesteld. De kinderen kunnen voor het naar bed gaan er een handvol uit nemen.”

„DAT LEKEN ER geen benul van hebben wat ze aan medicamenten slikken, is tot daaraan toe. Treuriger is dat veel artsen zelf niet weten wat er

zo al in de handel komt. Dit is ook vrijwel een hopeloze zaak gezien het overstelpende aantal nieuwe geneesmiddelen.”

„Het aantal medicamenten zou moeten worden gereduceerd en de verlichting van de farmaceutische industrie aan vakmensen zou verbeterd moeten worden. Het is mij meermalen overkomen dat een middel van de concurrentie als gevaarlijk werd aangemerkt, terwijl bij nader onderzoek het geprezeerde vrijwel identiek van samenstelling was”, zegt de heer De Groot, ondanks zijn hoge leeftijd vol

jeugdige strijdvaardigheid wanneer het over zijn „heilige zaak” gaat.

„U moet niet denken, dat de tijd dat lammen en blinden onder schetterende muziek en ten aanschouwen van een juichende menigte hun krukken weggooiden of een draad door een naald haalden, nadat een „wonderdokter” hem met een niet te weerstane kracht hiertoe had aangemaand, voorbij is. Dit zou te optimistisch zijn. Het enige verschil is dat het „boerenbedrog” geraffineerd door intellectuelen op een wetenschappelijke wijze wordt gepleegd. Zolang onnozelheid en bijgeloof beperkt blijven tot het gooien van zout over de schouder of het onder geen beding onder een ladder lopen is er niets aan de hand. Maar wanneer dit leidt tot het blindelings opvolgen van geadverteerde geneeswijzen verandert de zaak. Een van de belangrijkste dingen is het verdwijnen van medische advertenties uit bladen van leken, verpleegsters en kruisverenigingen”, besluit voorzitter De Groot zijn gesprek met De Volkskrant.

Erecode voor drogisten

DROGISTEN DIE LID ZIJN van de Algemene Nederlandse Drogisten Bond zullen met ingang van 1 januari 1966 gebonden zijn aan een erecode, die beperkende bepalingen bevat voor de verkoop van geneesmiddelen aan het publiek.

Dit komt tot uiting in een artikeltje in „Medisch Contact”, het officieel orgaan van de Kon. Ned. Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst. De erecode is tot stand gekomen door contact tussen de drogistenbond en de arts dr. M. N. G. Dukes. Dr. Dukes promoveerde in 1963 op een proefschrift getiteld „Patentgeneesmiddelen en zelfbehandeling in de samenleving”. Doel van de erecode is de geneesmiddelenverkoop parallel te doen lopen aan het volksgezondheidsbelang.

De drogist is volgens de erecode verplicht om geen geneesmiddelen af te leveren aan kinderen, tenzij dit op schriftelijk verzoek geschiedt; het afleveren van een geneesmiddel te weigeren aan ieder, die naar hij kan vermoeden, het gevraagde anders dan op verstandige wijze zal gebruiken; zich te onthouden van iedere medische behandeling of advies. Wel mag hij, waar de klant geen bepaald preparaat noemt, zich zodanig oriënteren omtrent de aard van zijn wensen, dat hij de preparaten met de daarmee overeenkomende aangeprezen werking kan

noemen. Voorts zal hij in beginsel het geneesmiddel moeten verkopen waarnaar de cliënt vraagt, en geen ander. Bij het verstrekken van het geneesmiddel zal hij er zich van vergewissen, dan wel ervoor zorgen, dat de koper op de hoogte is van de gebruiksaanwijzing en van eventuele waarschuwingen.

Bij het leveren van geneesmiddelen aan en voor een zwangere — voor zover hem dat bekend kan zijn — moet hij de cliënt(e) erop attent maken dat het gebruik van geneesmiddelen tijdens de zwangerschap uitsluitend na overleg met een arts behoort te geschieden.

Voorts is de drogist door de erecode moreel verplicht om — zodra hij meent — aan de hand van eigen indrukken of door de cliënt gedane mededelingen — dat deze zelfmedicatie toepast voor een ziekte, een symptoom, of gebrek, dat buiten het toelaatbare gebied valt, zijn cliënt te waarschuwen, waarbij hij tevens zal trachten deze te overreden om een arts te raadplegen.

Na nog een aantal regels te hebben gegeven besluit de erecode met de bepaling dat de drogist die zich na aanvaarding van de erecode schuldig maakt aan een overtreding op de naleving van de hierin opgenomen verplichtingen, zich zal moeten onderwerpen aan de uitspraak van een ere-raad.

Man met de slinger heeft er horoscoop bij nodig

IN HET VORIGE nummer van ons Maandblad hebben wij melding gemaakt van een Franse kwakzalver, die met een „toverslinger” op de fiets het platteland rondrijdt. Die slinger wordt ook buiten Frankrijk gebruikt. Het Duitse geïllustreerde weekblad „Die Neue Illustrierte” (Keulen) vertelde in een serie over kwakzalvers van de slinger-genezer Johann Mangold, die als de man met het meeste succes in zijn „specialiteit” geldt. Deze Mangold is een gewezen tuinman, die in de agglomeratie Frankfort aan de Main, in Zeilsheim woont. Hij noemt zich „Privatgelehrter”. Het staat op zijn naambordje!

Op een foto ziet men de slinger afgebeeld. Het is een kettinkje van 15 à 20 centimeter, waaraan een staafje hangt, ongeveer even lang, met tien lichter gekleurde ringetjes er om heen. De slinger zou ontworpen zijn door de Weense ingenieur Ludwig Straniak. Mangold kan niet verklaren, waarom het voorwerp in zijn hand gaat slingeren. Houdt hij de slinger boven de grote marmeren studiebuste, die hij bezit, of boven zijn anatomische atlas, dan begint de slinger dáár te bewegen, waar de plaats van de ziekte is ingetekend. Op deze wijze kan Mangold, volgens zijn beweringen, diagnoses stellen, zonder dat hij de patiënt veel behoeft te vragen. Zo kon hij, terwijl hij over niet meer de beschikking had, dan een sigarettenaansteker van een man, vaststellen, dat deze een amputatie van een van zijn benen had ondergaan.

Het „zesde huis”

MANGOLD BESCHIKT OOK nog over een boek over Thibetaanse astrologie en hij spreekt dan ook over het zesde huis van de horoscoop, het zogenaamde „ziekte-huis”. De medewerker van de Neue Illustrierte, die Mangold opzocht, noemt hem een magere, watervlugge man met de gloeiende blik van een fanaticus, omgeven door braafburgerlijke meubeltjes. Op zijn televisietoestel staat een portret van Richard Wagner, op zijn bureau ook nog een marmeren buste van Nathan de wijze en een porceleinen Boeddhabbeeldje.

De zieke behoeft zelf niet bij Mangold te komen. Als men maar iets van van hem meebrengt, dat door de patiënt „doorstraald” is, bijvoorbeeld een bril, een aansteker, een knoop..... Met de linkerhand houdt Mangold het voorwerp vast, de bril, de aansteker, de knoop....., in de rechterhand hanteert hij de slinger.

Vindt de slinger de ziekte, dan consulteert Mangold het „zesde huis van de horoscoop”. Vindt hij daarin Neptunus, Saturnus of zelfs maar de „boosdoener” de maan, dan helpt alleen een nauwkeurige horoscoop van de patiënt onze „wondergenezer” ver-

der op pad. Hij heeft daarvoor uur en minuut van geboorte nodig, moet de kleur van ogen en van het haar weten en vraagt om een portret van de patiënt. Zo beweert Mangold een vrouw van huiduitslag te hebben afgeholpen, nadat hij had vastgesteld dat de juiste uurconstellatie om de geneesmiddelen in te nemen tussen 6 en 8 uur 's avonds lag.....

Nachtelijke bezoeker

ONZE „PRIVATGELEHRTER” IS nu al 62 jaar oud. Toen hij als negentienjarige leerling van een tuinbouwschool in Hohenheim bij Stuttgart eens op een nacht thuiskwam, nadat hij de avond vrolijk had doorgebracht in allerlei café's, zat er achter zijn schrijftafel een onbekende, die met een slinger speelde. De merkwaardige bezoeken herhaalden zich en voor de onbekende voorgoed verdween had hij aan de jonge Mangold de geheimen van het slingeren en de astrologie verraden. Wie deze onbekende was heeft Johann Mangold nooit te weten kunnen komen. Op zijn 24ste jaar heeft Mangold de tuin vaarwel gezegd. Na een gesprek met een arts werd hij iets, wat er in Duitsland, naar zijn zeggen, anders niet is.

Omdat hij zelf de gunstige en ongunstige ogenblikken van zijn horoscoop kent is hij, naar zijn beweren, nooit ernstig ziek geweest. Hij kan ook vertellen welke edelstenen de ene mens nadeel berokkenen en de ander goed doen. Zelf draagt hij een ring met een carneool. De verslaggever van de Neue Illustrierte keek er met belangstelling naar. „O,” zei Mangold, „ik kan me wel een diamant veroorloven, maar ein Diamant brächte mich um”.

Nu we toch zo, via de „privatgelehrter” Mangold, terecht gekomen zijn bij de magische invloeden, die aan edelstenen worden toegeschreven, is het wel passend even in „Glans en Gloed uit donkere diepten” van mevr. B. Midderich-Bokhorst na te slaan, wat voor goeds die roodbruine carneool wel kan brengen. „Geeft ondernemingslust en

levensmoed”, vinden wij vermeld. Maar . . . de diamant is ook niet mis wat Mangold er verder ook van moge denken. Nog eens mevr. Midderich-Bokhorst geciteerd, wat wel aan de diamant wordt toegeschreven, behalve dat hij een symbool is van kracht en reinheid: „bevordert standvastigheid, helder oordeel, zuiverheid en ingetogenheid”.

„LUCHTLADERS”

OP WEG NAAR een groot-handelaar in New Orleans werden 144 Philco Ionitron „lucht-laders” in beslag genomen. Zij waren verzonden door de Philco Corporation te Philadelphia. De lucht-laders bestaan uit elektronische apparatuur, waaronder elektronenbuizen, transformator, weerstand, etc. Door een dunne draad werden bij inschakeling van het apparaat negatieve ionen opgewekt.

En waar zouden die wel goed voor zijn? In een krant te New Orleans werden de apparaten ge-adverteerd. Duur waren ze wel, maar dat schenkt er een zekere magische waarde aan: niemand die er aan zou denken een aardstralenkastje voor een rijksdaalder te kopen. Maar als hij er enige honderden gulden voor neertelt dan moet het vast wel „goed” zijn.

De „lucht-laders” dan zouden de produktiviteit verhogen (heren werkgevers, plaatst er een in kantoor of fabriek!), het zou het hele gestel ten goede komen om in de buurt van zo'n „lucht-lader” te vertoeven, het zou lijders aan hooikoorts genezen, ook zou het van waarde zijn voor hartpatiënten, voor lijders aan voorhoofds-holte-ontsteking, neuralgische pijnen, arthritis . . . Dit alles hadden de heren fabrikanten uit hun duim gezogen — vandaar dat de 144 apparaten hun bestemming niet hebben bereikt. Maar men ziet het: er zijn altijd weer slimme lieden, die de ziekte, of de voor zijn gezondheid bezorgde mens, geld uit de zak pogen te kloppen. In onze tijd, waarin vleermuisensoep minder tot de verbeelding spreekt dan een elektronisch apparaat moeten het blijkbaar „lucht-laders” zijn!

HOKUS-POKUS OP PAPIER

MR. J. D. JACOBSON TE Antwerpen, de Belgische bestrijder van kwakzalverij en alle mogelijke soorten van hokus-pokus, waarmee men de mensheid poogt te bedotten, zond ons een paar velletjes papier, die hij op de Brusselse salon voor uitvinders had gekocht, voor de prijs van vijf Zwitserse frank per stuk.

Dat geschiedde in de afdeling „geneeskunde”. Daar had de uitvinder doctor Jean G. A. Horisberger uit Herisau in Zwitserland ook presenteerbladen tentoongesteld, die volgens de officiële catalogus van de salon „actieve homoeopatische biologische golven” uitstraalden! De presenteerbladen hadden o.a. de eigenschap de „aciditeit der rode wijnen te verwijderen, de schadelijke gevolgen van nicotine, coffeine en theïne te verminderen en een biologisch drinkwater op te leveren”.

Omdat deze wonderbaarlijke presenteerbladen echter veel te duur waren bood de geniale uitvinder ook velletjes papier aan, ter grootte van 15 bij 10½ centimeter, met een in het groen gedrukte afbeelding van de menselijke hersenen en een tekst aan de achterkant. Hierover schrijft ons de heer Jacobson:

„Dokter Horisberger heeft dus de lef te beweren, dat deze vodjes papier dezelfde „uitstralingen” geven, als zijn dure plateau's Dit is nogal kras, vindt U niet?

Maar dit is nog niet alles. Op de rug van het groene velletje papier, waarvan de voorkant de menselijke hersens moeten voorstellen, (een tekening, die U alleen al een beeld geeft van de „wetenschappelijke kennis van dokter Horisberger), staat vermeld, dat de duur der biologische golven van dit blad drie maanden bedraagt.”

Ik heb aan doctor Horisberger gevraagd, vanaf wanneer (vanaf welke datum) deze drie maanden moesten geteld worden, waarop hij mij woedend aankeek, en de schouders ophaalde. In werkelijkheid zijn deze velletjes papier God weet hoelang geleden reeds gedrukt, en hebben zij bijgevolg geen enkele kracht meer. Ik heb ze zelf beproefd, en ik hoef U

niet te zeggen, zonder het minste resultaat. Ik heb ook doctor Horisberger gevraagd, welke Universiteit hem zijn dokterstitel afgeleverd had, en welke fakulteit ervan. Hij weigerde te antwoorden, maar ik vernam later, dat hij nooit enige universiteit had afgelopen, en dat zekere Zwitserse kantons het helemaal niet zo nauw nemen met doctors-titels”.

Duivelsbezweerder

IN BERGAMO IN Italië speelden zich deze zomer taferelen af van een collectieve hysterie, die doen denken aan verleden tijden. Het middelpunt van de wonderlijke en griezelige uitingen is een pater, die in 1957 naar Bergamo kwam. Deze thans 40-jarige Milanees is zonder twijfel een sociaal bewogen man, die onder de vergetenen, de misdeelden en onderontwikkelde mensen werkte.

In Bergamo stichtte hij een huis voor verwaarloosde kinderen, vondelingen en wezen. Zonder een cent in het begin wist hij in 1959 een kinderhuis te openen. Hij wilde echter niet alleen verwaarloosde kinderen helpen, maar ook hen, die „personen zijn, die volwassen lijken, maar in werkelijkheid de ziel van een kind hebben” Minus habentes, onvolgroeide tobbers, sukkelaars in het leven.

Deze pater nu kreeg het denkbeeld, dat in veel van zijn gevallen bezetenheid de oorzaak van ongelukken en mislukkingen was. Hij ging daarom over tot duivelsbezweering, maar dan volgens rituelen en gebruiken die, naar zijn woorden, de Kerk huldigde vóór het Concilie van Trente maar daarna afschafte. Hij kreeg een enorme toeloop van Italiaanse immigranten uit Zuid-Italië en van de straatarme en onderontwikkelde bevolking, die leeft aan de monden van de Po-rivier.

Deze exorcities en deze therapie van de pater gingen de kerkelijke autoriteiten te ver en hem werd gelast met zijn bezweeringen op te houden. Toen hij niet gehoorzaamde, werd hij in de bisdommen Bergamo en Milaan gesuspendeerd. Hij gehoorzaamde toen ook niet.

Tenslotte greep zijn ordesoverheid in en plaatste de pater over naar een klooster van zijn orde elders in Noord-Italië.

Toen dit bekend werd onder zijn vertrouwelingen, die elke zondag voor al hun angsten en zorgen bij de „wonderdoener” en „duivelsbezweerder” aan de rand van Bergamo kwamen, leidde dit tot een soort opstand.

Kort en krachtig

ONGEVEER GELIJKTJDIG MET de instelling van een regeringscommissie ter regeling van de niet-medische geneeskunde verschenen onlangs in Het Vaderland twee artikelen over dit onderwerp, afkomstig van de heer G. Zorab, parapsycholoog.

Uit zijn tweede artikel bleek duidelijk, dat hij de categorie der niet erkende genezers wil uitschakelen.

In een artikeltje „Gerard Croiset en het begrip paranormaal” (op pagina 8 van het juli-augustusnummer van ons Maandblad) hebben wij de mening van de heer Zorab weergegeven: „Hij hoopte dat de eisen voor al die praktizerende genezers zo zwaar gesteld zouden worden, dat zij er de voorkeur aan zouden geven de officiële en academische weg te volgen voor de verkrijging van de vereiste diploma's.”

Een inzender in Het Vaderland was dit niet naar de zin. Hij pleitte voor een wettelijke status van hen, die door de N.W.P. en de Ned. Federatie voor Paranormale en Natuurgenezers reeds nu zijn erkend. De redactie van Het Vaderland liet op dit pleidooi van een halve kolom een kort en duidelijk naschrift volgen, dat we hier met instemming citeren:

„Aangezien de beste medische verzorging nauwelijks goed genoeg is, vragen wij ons af waarom men vrij spel zal geven aan zich noemende genezers die geen enkele opleiding hebben genoten. De Nederlandse Werkgroep voor Paramedische genezers toont ook niet het beeld van een zodanig kritisch ingestelde groep waarvan men alle heil in deze kan verwachten . . . Dat zoveel mensen van allerlei soorten genezers gebruik maakt, zegt niets. Zei men vroeger al niet: de wereld wil bedrogen worden?”

Bestuur van de Vereniging tegen Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam, L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonrechter te Haarlem; J. J. Aukema, Dierenarts te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, Rechter te Arnhem; J. E. Bouter, Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle; J. van Baak, Dermatoloog te Utrecht; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, Apotheker te 's-Gravenhage; J. Noord te Amsterdam en M. Paulissen te Voorburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 7.50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2.50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgiro van de Ver. 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbetaling f 7.50 voor studenten, verpleegsters, arts- tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2.50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.